ЧОРНЕ СОНЦЕ

Видання полку особливого призначення «Азов» № 2 / 01.11.2014

Русь Москву перемагає!

Автор малюнку: Художник

Воїни! Патріоти!

Поява власного видання у полку «Азов» є значною подією. Воно довершить процес творення монолітного авангарду, що бореться за свободу, волю та очищення Української нації і насичення нашого великого здобутку – державності – національним і соціально справедливим змістом.

Перший випуск «Чорного сонця» вже розійшовся містами України. Це означає, що ініціатива створення такого джерела інформації є актуальною і потрібною. Ми продовжуємо нашу роботу, вміщуючи у нашому виданні новини полку, статті про командирів та визначних рядових бійців, дописи авторитетних особистостей, цікаві і актуальні матеріали з історії та ідеології і додаємо трохи нашого воєнного гумору.

Чому «Чорне сонце»? Цей стародавній руський (себто Український) та скандинавський символ має історію, що починається понад п'ять тисяч років тому. Спочатку він використовувався лише волхвами, оскільки має дуже глибокий сенс і потужну сакральну силу. Доцільно використане "Чорне сонце" розкриває глибокий потенціал людини і насичує її силою Роду, відновлюючи зв'язок із ним.

Цей символ дарує владу знищувати старе та хибне, водночас знаменуючи велике відродження. Лише чистий душею гідний отримати силу під променями "Чорного сонця".

Побратими! Читаймо, насичуймось, розвиваймось, діймо рішуче! У цьому запорука нашої перемоги. Наші лави безупинно ростуть, наша сила примножується, наша ідея втілюється у реальність. Це все підтверджує вірність нашої справи і наснажує нас для майбутніх успіхів.

Вирій, редактор «Чорного сонця»

Як Русь Москву перемагала

У швидкоплинній річці історії її хід вирішують видатні особистості та ключові події. Одиниці з тисяч. Не дивлячись на їх малу чисельність, не про всіх пам'ятають нащадки. Однією з жертв такої історичної несправедливості став Костянтин Іванович Острозький.

Кінець XV - початок XVI століть. Європа переживає ряд антикатолицьких виступів, які увійшли в історію під терміном "реформація". Священа Римська Імперія вела активну зовнішню політику. Але всередині переживала нестабільність. Цей час є початком вершини військової та економічної могутності Османів. Московське князівство переживає свій підйом. Над Європою знов нависла грозова хмара зі Сходу. З одного боку Селім I розширює свої володіння на схід. Його справу продовжує син Сулейман. Він розпочав похід на Європу. Той самий, який одружився на Роксолані. З іншого боку московські царі претендують на "збирання руських земель", які успадкувало литовсько-руська держава.

Тоді великим князем литовським та королем польським був Сигізмунд I Старий. Саме на його вік випало честь зберегти не лише саме існування, а й могутність Великого князівства Литовського Руського та Жомоїтського. І долю держави він довірив найвидатнішому на той час воєначальнику - князю з Острога Костянтину. Для виконання цієї місії йому король дав булаву великого гетьмана.

Костянтин Іванович походив з династії Рюриковичів. Народився в 1460 році в Острозі. Його прадід, Федір Данилович -- один з героїв битви під Грюнвальдом. Сам же Костянтин Іванович набуває своєї популярності лише в зрілому віці. Тому про його молоді роки відомостей майже не лишилось.

Свій шлях полководця він розпочинає за часів правління короля Яна Ольбрахта. Вів вдалі військові компанії проти татар та Московської держави. За свій військовий геній, після розгрому сил Мехмет-Гірея біля Очакова в 1497 році, він першим отримує гетьманську булаву.

Острозький провів десятки битв. Програв лише дві. Одна з них під Ведерошею в 1500 році. Тоді 7-тисячне військо Костянтина Івановича було розбито 25-тисячною московською армією. Сам же князь потрапив у полон. Там він провів 6 років. Московський цар Василь III змусив його підписати присягу на вірність. Та, отримавши свободу, Костянтин Іванович втік на Волинь.

У 1507 році Сигізмунд I Старий, не вагаючись, повернув йому булаву. В 1513 році Москва знов розпочинає експансію на руських землях. І саме в цій війні Великий гетьман виграв свій головний бій у житті.

З давніх часів вважається — той, хто володіє Києвом, володіє Руссю. Тому головною метою Московських князів у всіх антилитовських компаніях був саме Київ. Війна 1512-1522 років не стала винятком.

Спочатку московські війська пішли на Полоцьк та Смоленськ. Спроба осади цих міст на дала результатів. Москва свої війська відвела. В червні 1513 вони знов почали наступати. Пів року боїв не дали результатів.

Наприкінці травня 1514 року московська армія атакує Смоленськ. Хороша оборона не дозволяла взяти місто. Але серед місцевої знаті та духовенства знайшлися зрадники, які перейшли на сторону Москви. 31 липня Смоленськ капітулював. Після цього московському війську вдалось оволодіти Мстиславлем, Кричевом і Дубровно. Проте розвинути успіх їм так і не вдалося.

8 вересня 1514 року Костянтин Іванович Острозький привів 35-тисячне русько-литовське військо під Оршу. Московити під командуванням Івана Челядіна прибули в кількості 90 тисяч осіб. Зустрілись вони на річці Крапивні.

Вночі Острозькому вдалось переправити через Дніпро свої раті. Майже одразу московити пішли у наступ. Напад був відбитий. Свідки цих подій кажуть, що Острозький особисто керував усіма контратаками кінноти і бився як звичайний вояка.

Переломний момент настав о півдні. Вершники, імітованим відступом, заманили московську кінноту під залп своїх гармат. Крім того, московити потрапила у засідку, організовану у прибережному лісі резервним загоном. Цей тиск змусив московитів відступити у багнистий берег, де вони були вщент винищені.

Епізод з картини "Битва під Оршею". 1521 рік. Автор невідомий. Зберігається у Варшавському музеї мистецтв. Вважається світовим шедевром зображення батальних сцен.

Військо Челядіна втратило понад 30 тисяч чоловік. В полон потрапило лише знаті півтори тисячі. В тому числі сам Іван Челядін і ще 8 воєвод.

Вість про цю перемогу розлетілась Європою. Острозький зайшов на вершину слави. Його популярність була не менша, аніж популярність тодішніх великих європейських правителів. Імператор Максиміліан I відразу припинив усі перемовини з московським князем Василем III.

Костянтин Іванович став одним з найвпливовіших діячів у Європі. Його називали руським Сціпіоном і Ганібалом. Наприклад, папський легат Пізоні сказав: "Князь Костянтин може бути названий кращим воєначальником нашого часу, він 33 рази ставав переможцем на полі битви, ...в бою не поступається хоробрістю Ромулу".

Причини того, чому ми тільки зараз дізнаємось про цю визначну подію, залишимо історикам. Мета ж цієї статті — показати, що наше протистояння з Москвою одвічне. І ми в ньому безліч разів перемагали. А Оршанська битва — лише один епізод, хоча вельми показовий.

Байда

Повідомлення штабу

З приводу оформлення документів (рапортів, довідок) та організаційних питань звертайтесь до канцелярії полку. Вхід до канцелярії знаходиться зі сторони будівлі, протилежній входу до штабу.

* * *

Вхід до штабу дозволений тільки уповноваженим для цього особам.

* * *

Оформлення маршрутного листа для поїздок відбувається у приміщенні штабу черговим офіцером.

Усі чотові мають надати штабу списки автомобілів і водіїв, які знаходяться у їх підрозділі.

* * *

До осіб, які грубо порушують норми Уставу створена гауптвахта, яка дасть можливість протягом кількох днів обдумати свій вчинок у пустій кімнаті без будь-яких засобів комфорту.

* * *

У зв'язку із похолоданням і морозами повідомляємо про необхідність відповідно підготувати автотранспорт: перевірити охолоджуючу рідину та втановити зимові шини.

Навчання медиків "Азова"

В рамках проекту з надання медичної допомоги військовим «Медсанбат» протягом минулого тижня проходив медичний тренінг в аеропорту міста Маріуполь. Навчання проводили медики НАТО, які мають досвід бойових операцій в Іраку, Афганістані та інших місцях бойових дій.

Тренінг проводився для медпрацівників військових підрозділів. У ньому приймали участь і медики полку особливого призначення «Азов», зокрема Китаєць, Пєчкін і Нуль-сьомий. Такі ж тренінги проводились і в Києві, де також були присутні медики «Азову».

Основними завданнями були набуття і закріплення необхідних знань і навичок оперативного догляду за пораненими та розширеної догоспітальної допомоги при травмах. Учасники отримали право проводити інструктажі для особового складу, що засвідчується відповідним сертифікатом.

Поет

Азовці у Маріуполі: чим живе друга сотня

Полк «Азов» зараз значно розширився. Це вже не підрозділ з одним постійним місцем дислокації. Наші побратими зараз в Урзуфі, Маріупольському аеропорті, в самому Маріуполі, на блок-пості у Виноградному. Усі ми боремось на благо Української нації.

Нещодавно журналіст газети «Чорне сонце» побував у другій сотні, яка дислокується на базі спортінтернату на лівому березі міста Маріуполь.

Ранок другої сотні розпочинається з загального шикування о 9 ранку. Друг Кірт розповідає про розпорядок для і вся сотня йде снідати. Шикувань у Маріупольському підрозділі три на день. Після обіднього шикування рота вирушає на обід, після вечірнього на вечерю. Про сніданок обід і вечерю у другій роті можна говорити багато, але краще приїхати і спробувати як годують наших побратимів. Готують для другої сотні дійсно смачно. Журналіст газети "Чорне сонце" приїхав у розташування другої сотні саме тоді, коли друг Каха проводив навчання з роботи на блок постах. Наші побратими обступили автомобіль, який слугував для Кахи прикладом і уважно слухали, як діяти у різних ситуаціях несення служби на блок-посту, як вибудовувати блок-пост, як оглядати машину і як транспортувати терориста.

- Головне в цій справі, - пояснив друг Каха, - бути ввічливим. Говорити "Вийдіть, будь ласка, з машини, покажіть, що у вас у бардачку, не пручайтесь, бо буде гірше". Наші побратими відпрацювали заняття і пішли на обід.

Журналіст «Чорного сонця» зустрів на базі другої сотні і бійця першої сотні першої чоти Джигуна. Джигун приїхав, щоб показати нашим побратимам як працювати з Фаготом і розповів, що найбільше у маріупольському підрозділі йому сподобалась дисципліна: «Я за дисципліну, тому мені дуже подобається, що тут організовано йдуть на сніданок, обід і вечерю. Можливо це тому, що тут людей не так багато але це дійсно класно, коли перед казармою шикування і всі в один час організовано йдуть на прийом харчів. Є чергові, які розставляють тарілки. Всі знають точний графік і розпорядок. Підйом тут пізніше, ніж у нас. У нас в сотні ранній підйом і він трохи «напрягає» тому що після зарядки і пробіжки є година часу коли всі знову дрімають. Думаю, простіше пізніше встати і потім позайматись і йти снідати. Тут всі зайняті – хтось на блокпостах, хтось на КПП. Ввечері проводять лекції, навчання. Командир роти Кірт дуже освічена людина. Знає кілька мов і на шикуванні завжди жартує і когось підколює, загалом мені тут подобається».

Не дивлячись на відсутнє опалення, атмосфера у другій сотні дійсно тепла. Тому побажаємо нашим побратимам щоб їх колектив залишався таким же теплим, незважаючи на холодну погоду.

Харків

Іду на ви: покровський марш у Харкові

Пригадую Марші на честь УПА кілька років тому у Харкові... Вийти на Марш УПА на Сході наважувались тоді лиш самі «відбиті» відчайдухи. Ті, які знали, що Марш напевно закінчиться для них в райвідділку або обличчям в бруківці на Площі Конституції в Харкові.

Ми, націоналісти із заходу України, поїздку на Покрову за лівий берег Дніпра сприймали мало не як виїзд в зону бойових дій. Там було реально небезпечно і від того по-юнацьки романтично і захоплююче. Навіть у Києві тодішні марші на 14 жовтня вважались уділом правосубкультурної молоді та закінчувалися калюжами крові на землі і десятками затриманих.

Тому цьогорічна Покрова у Харкові стала всім нам бальзамом на душу. Сотні харків'ян, багато з яких ще рік тому проводили цей день вдома перед монітором, прийшли на наш Марш. Прийшли, попри залякування, що будуть провокації та теракти, попри розмови, що Харків – ватне місто, прийшли з дітьми, з квітами, з червоно-чорними, ніби-то чужими для Харкова, стягами.

І ми щиро раді, камераді, що у вас все вийшло так, як ніхто з нас, ваших західноукраїнських побратимів, не очікував. Ви довели своє право на свободу, своє право на Українськість. Нам, націоналістам з Волині та Галичини, було за честь стояти поряд з вами на зимових барикадах, потім – на вулицях Мар'їнки та Ілловайська, в окопах під Маріуполем. Віримо, не далеко час, коли ми разом з вами гордо пройдемо переможними маршами на Покрову в Донецьку та Севастополі під визвольними червоно-чорними знаменами.

Хорват

Бойове хрещення

Перша точка на моєму бойовому шляху – штурм Марїнки – залишила мабуть найбільш яскраві спогади.

Звучить команда «по бойовій, п'ятихвилинна готовність» і ти накидуєш на себе набридлий за місяці тренувань бронік, затягуєш наколінники, які постійно намагаються зповзти, хапаєш зброю і боєкомплект та мчиш до свого камаза, який за мить полетить кудись у темряву і повезе тебе на зустріч невідомому. У вухах пульсує приємне збудження. Ось воно, перший бойовий. Радість змішується з легким мандражем.

Камаз прибув на якийсь унилий блокпост, отримуємо карти і розвідданні. Значить Мар'їнка. Колона наших камазів зупиняється перед в'їздом у містечко. По нас відкривають вогонь. Вороги ще далеко і ти не сприймаєш їх як реальну загрозу. Хлопці пішли на штурм, а наш підрозділ залишився у резерві. Дивне відчуття, коли чуєш звуки війни – постріли з танка, ЗУшки, десь гупають тяжкі кулемети.

І ось настав наш час – нас зривають і ми їдемо зачищати блокпост терористів. Йдемо у бойовому порядку за танком Т64. Пройшли одну вулицю – чисто. Проходимо наступну – чисто. Завертаємо на перехресті, йдемо приватним сектором. І тут бах – по танку відкривають вогонь. Усі залягли, оцінюють обстановку. Танк відкриває вогонь і пробує просуватись вперед. Ми наступаємо. Над нами свистять кулі від АКМ, пролітають «морквини» РПГ. Це відчуття, коли ти, переборюючи власний страх, продовжуєш йти вперед – залишиться назавжди в пам'яті тих, хто це відчув.

Погляд воїна – холодний і глибокий, світ стає набагато простішим. Тут немає брехні, понтів і гнилих людей. Є ти,твої побратими і війна. В кожному бою ти можеш загинути чи отримати каліцтво. Ти можеш втрачати товаришів. Моральна відповідальність перед побратимами не дає тобі навіть думати про відступ. Важко передати писаним словом ту радість, з якою бійці йдуть у бій. Тоді з декількох спроб ми таки зачистили блокпост. Мар'їнка – це дуже важливий крок в історії батальйону. Вона відсіяла всіх зайвих і багатьом залишила шрам на пам'яті, дала зрозуміти бійцям що вони в своєму руслі.

Військові намагались захопити Мар'їнку шість разів. Купка ентузіастів і фанатиків війни з вогнем в очах і униленькою совковою зброєю захопила Мар'їнку за декілька годин. Як на мене, чудовий приклад того, що дух і воля вирішують набагато більше за кількість вояків і матеріально-технічне забезпечення.

Присвячую Стафу – воїну який багато чого втратив у цій війні. До нових перемог!

Негідник

Авторитетна думка: Олег Однороженко

Європейські народи довгі століття вели незліченні та майже безперервні війни. У цих збройних конфліктах гартувався дух європейських націй, народжувалися їх герої і вожді. Але неважко помітити, що характер цих війн був цілком відмінним коли порівняти збройне протистояння двох європейських народів з протиборством у якому Європа ставала до бою з військовою потугою іншої цивілізації. У першому випадку ми мали справу з конвенціональною війною, що велася за певними правилами, передбачала повагу до супротивника, дотримання слова і всього того, що ми називаємо нині рицарським (чи то вояцьким) кодексом честі. Ці війни безумовно надають нам і приклади нерицарського поводження, зламання слова, підступного поводження з ворогом. Але подібна поведінка ніколи не мала схвалення. Підлі переможці ніколи не ставали героями епічних творів, їхні вчинки не наслідували, а їхніми іменами не називали дітей. На відміну від них переможені герої, що до кінця лишалися вірними рицарським чеснотам, не раз ставали об'єктом уславлення. Попри поразку їм віддавали належне як прибічники, так і вороги. У внутрішньоєвропейських конфліктах у рівній мірі важили як сама перемога, так і шляхетний спосіб її досягнення. Для європейського воїна краще було програти у чесному поєдинку рівному собі супернику, ніж безчесно здолати останнього.

Зовсім іншого типу були війни, які європейські народи вели на своїх рубежах. У зіткненні з військовим потенціалом інших цивілізацій європейські принципи конвенціональної війни переставали діяти. Інша ментальність, інші уявлення про добро, справедливість, шляхетність (за великим рахунком – відсутність уявлень про такі у наших супротивників) робили неможливими баталії за правилами. Європейські вожді (королі, князі, полководці), що звикли вести за собою своїх воїнів, перебуваючи на вістрі атаки, часто гинули від підступних пострілів монгольських чи турецьких вояків, чиї ватажки (хани, візирі, паші, султани) ховалися за їх спинами далеко у тилу. Досвід важких війн з арабами і тюрками, печенігами і половцями, сельджуками і монголами, османами і татарами, а згодом з іншими народами на підкорюваних європейцями континентах, давав приклади системних порушень з боку наших візаві найелементарніших приписів ведення війни, так як їх мислили європейці. Цей досвід настійливо доводив – не можна вірити жодним домовленостям і присягам, не можна проявляти безпечність, і у полон краще не здаватися.

Наша країна, розташована на грані двох світів, мала чи не найдовшу історію ведення обох типів війни практично одночасно. Руські князі за своє життя могли встигнути повоювати водночас з ляхами і уграми з одного боку, а з іншого – з печенігами чи половцями; здійснити похід на Візантію і Болгарію, і спопелити степову імперію хозарів; втрутитися у династичний конфлікт у Чехії чи міжусобицю у Німеччині, а по тому «іспити шоломами із синього Дону». Згодом руська шляхта і запорожці в однаковій мірі здобували славу, як у війнах з західними сусідами, так і у виправах на Крим, Оттоманську Порту чи Москву. І щоразу одні й ті самі люди гостро відчували різницю в характері війн, які вони вели на Заході чи на Сході. Відповідно, цілком інакшим було й їхнє ставлення до супротивників, які знали, що таке воювати за правилами, на відміну від тих, що не мали уявлень про рицарську честь і вірність слову.

По великій, майже сімдесятилітній, перерві ми знову маємо на своїх кордонах велику війну. Війну з могутнім супротивником, що загрожує самому нашому існуванню, але перемога над яким відкриває перед нацією небачені перспективи панування, не «незалежного» існування між двома полюсами тяжіння, а саме – панування. Для перемоги у цій війні найперше варто оцінити її характер. І врешті зрозуміти, що у разі путінським New USSR ми маємо справу не просто із супротивником, який слабко орієнтується у нормах міжнародного права чи різноманітних військових конвенцій, а органічно не може сприйняти саму ідею ведення конвенціональної війни, не те що її принципи і правила. Без цього розуміння ми не в стані адекватно оцінити перипетії нинішньої війни, та її перспективи. Можна зрозуміти бажання Путіна захопити Крим, але не можна збагнути, як лідер держави може пишатися таким винаходом, як поставити перед військовими дітей і жінок. Подібне визнання було б ганебним для будь-якого європейського лідера, але не для правителя нової Орди. Наша нація болісно переживає трагедію під Іловайськом. Але нас вражає не так сам факт поразки, як те, що наших воїнів підступно виманили у зелений коридор під «чесне офіцерське» лише з тим, що б зручніше було розстріляти оточені сили. Один з наших військових у гніві та відчаї на похованні своїх побратимів говорив про безчесність російських офіцерів. Але чи не наївно було сподіватися на чесність від споживачів кремлівської пропаганди? Звичайно наші воїни сподівалися на дотримання слова, особливо після того, як під «чесне офіцерське» наше командування випустило російське угруповання зі Слов'янська – у такій самій ситуації, що згодом склалася під Іловайськом. Але ж наші солдати й офіцери знають, що таке слово честі. А от наші супротивники навіть не уявляють, що воно таке. Тож безсенсово навіть питати з них за це.

Україна не повинна, не має, вести з путінським режимом конвенціональну війну. Інакше нас чекають лише поразки. Це звичайно не значить, що ми маємо так само як і кавказькі садисти різати голови чи знущатися над полоненими, або як ДНР-івські гопники відрубувати кінцівки лише за те що на них написані якісь гасла чи символи, або як РФ-івські спецслужбісти страчувати мирних мешканців лише за їхні політичні вподобання. І не тому, що це може не сподобатися комусь із корумпованих Путіним західних «спостерігачів». Лише тому, що це не в природі нашої рицарської нації. Знущатися над безсилим супротивником уділ шарікових. Але на рівні прийняття політичних чи військових рішень ми повинні взяти за залізне правило – не вірити жодному слову, не дотримуватися жодних угод, діяти всіма можливими методами для досягнення своїх цілей, не мати жалю і не давати поблажок. У війні з силою, що не дотримується правил, таки не має бути жодних правил.

Олег Однороженко,
ідеологічний референт
полку "Азов"

Міфи сучасної України: свобода думки

Для розуму, що не страждає патологічною наївністю не є секретом, що людині не притаманна об'єктивність. До неї можна прагнути, але вона суперечить самому існуванню свідомості у людини, яка є суб'єктивною за будь-яких умов. Усе що відбувається людина оцінює, пропускаючи через власну свідомість, відносно себе та спільноти, якій належить, або під впливом якої знаходиться.

Кожна людина послуговується інформацією у житті і основну частину цієї інформації споживає з інформаційних джерел, якими володіють або які контролюють далеко не дружелюбні до нас, Українців, і до нашої держави, сили. Так звані "незалежні засоби масової інформації" формують сьогодні неіснуючу "об'єктивну позицію" проголошучи "свободу слова". Цей міф дає величезну владу тим, хто контролює і володіє засобами інформування. Мало хто усвідомлює важливість інформаційних джерел масового користування у суспільстві і у державі. Розуміючи ЗМІ, як одну із неключових механізмів суспільства, а себе як вільного у своєму виборі різноманітних ЗМІ глядача, ми жорстоко обманюємось. Переважна частина того, про що ми думаємо і говоримо, нам дають ЗМІ і люди з нашого оточення, які знову-таки інформуються ними. Ми далеко не вільні у своєму виборі джерел інформації, оскільки переважна більшість із них (грубо кажучи, усі) уражена фальшивою "об'єктивністю", "незалежністю", "свободою", "нейтральністю" і "толерантністю".

У міждержавних і міжнаціональних стосунках загалом є тільки дві сторони: наша і чужа. Ми переслідуємо свої інтереси, чужа сторона -- свої, далекі від наших, якими б вони альтруїстичними, загальнолюдськими і братськими не здавались. Проголошуючи себе об'єкнитвними і нейтральними, ворожі "Українські" ЗМІ стають між Українською стороною і стороною чужою, проголошуючи себе суддями і арбітрами і присвоюючи собі неналежну їм "четверту владу". Назвавшись толерантними, вони виправдовують чужинське втручання у справи Української нації та її держави. Під маскою свобідності та незалежності "Українські" ЗМІ нав'язують нам ворожі деструктивні цінності, псують наш світогляд і паскудять культуру, нав'язуючи тенденції декадансу, мультикультуралізму, згубної знеособленої глобалізації різних сфер життя.

Переоцінити роль ЗМІ у державі важко. У їх владі є можливість змінювати політичні режими, спрямовувати розвиток або деградацію культури, розв'язувати та завершувати конфлікти та цілі війни, скеровувати весь цивілізаційний шлях, змінювати побут і світогляд людей, непомітно нав'язуючи їм авторитети, цінності та цілі.

Ми прагнемо Української держави, яка практично ототожнюється з Українською нацією і є її власністю та інструментом розвитку і досягнення успіху Українською нацією. У цій державі засоби масової інформації не роз'єднуватимуть Українську націю, а згуртовуватимуть її, не розбещуватимуть її розкладаючими "цінностями" вільного ліберального мультикультуралістичного декадансу, а насичуватимуть її мудрістю та цінними знаннями і культурними надбаннями, не ставатимуть на нейтральну сторону у міждержавних і міжнаціональних конфліктах між Українцями і ворогами Українців, а насичуватимуть борців за інтереси Української нації і держави доблестю і відвагою самі будучи такими борцями на інформаційному фронті, не розповсюджуватимуть упадницькі настрої та песимізм безсилля, а мотивуватимуть досягати перемог і здобутків. Вони не пропагуватимуть п'яні застілля та "легкі" і легальні наркотики, а поширюватимуть популярність міцного здоров'я та спорту, не отруюватимуть суспільство інформацією про різні політичні сили у нашій державі і "свободу волевиявлення" на виборах, а даватимуть можливість усвідомлення політично корисної для Української нації здорової ідеології, не розхитуватимуть Українську спільноту суперечностями всередині неї, а скріплятимуть національне братерство Українців. Тільки така свобода думки гармонійно доповнить Українське національне суспільство і спрямує його у керунку здорового і повноцінного розвитку.

Вирій

Висловлюємо подяку ВАТ "Білоцерківська друкарня" за допомогу у виданні газети "Чорне сонце"

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Байда **Вирій** **Харків** **Негідник** **Доктор**

Оберіг **Хорват** **Художник** **Молот** **Зухель**

ВИДАННЯ ПОЛКУ "АЗОВ"

Власні матеріали, пропозиції і зауваження надсилайте за адресою:
redaktor.cs@gmail.com